

סיפור לשבת בצהריים:

ארי פתח בלהיטות את המעטפה הנושאת את סמל האוניברסיטה. המסמך בפנים הודיע באדישות כי לא הצליח במבחן הגמר, ועליו לחזור על הסמסטר האחרון. תחושת כישלון הציפה אותו באחת.

ארבע שנים מחייו הקדיש ללימודי הרפואה. את כל זמנו הפנוי, ואף הרבה מעבר לכך, השקיע בלימודים. לא פעם נאלץ לוותר על אירועים חברתיים ומשפחתיים, שעות השינה שלו התקצרו למינימום ההכרחי, ואת הארוחות שלו אכל כשהוא צמוד לספרי הלימוד העבים. אבל למרות זאת נכשל שוב ושוב. זה הסמסטר השלישי שהוא צריך לחזור עליו. החלום להיות רופא ולהיטיב לאנושות הולך ומתרחק עם כל ציון "נכשל".

מיואש ומדוכא הלך ארי לבקר את סבו הקשיש בבית אבות. אולי רופא הוא כבר לא יהיה, אבל לפחות ימלא את זמנו בעשייה מועילה – ביקור אצל סבא. חודשים ארוכים לא ביקר אותו, כי העדיף להקדיש את כל זמנו ללימוד אינטנסיבי למבחני הרפואה. סבא קיבל אותו בחיובו הטוב, עיניו הקשישות סקרו אותו באהבה דקות ארוכות. "הלימודים קשים לך?" הוא שאל לבסוף את ארי חמוץ הפנים. "אני שוקל לעזוב!" אמר בקול שקט וכבוי. "לעזוב את לימודי הרפואה?" התפלא הסב הקשיש. "מאז שאתה ילד אתה חולם להיות רופא". הוסיף בנוסטלגיה.

ארי סיפר לו על הכישלונות הרבים שלו במבחנים, שעוצרים אותו מלהתקדם ולהצליח. סבו הקשיב בסבלנות ולבסוף ניגש לארון היחיד בחדר. הוא חיטט בו כמה רגעים ושליף שקית קטנה ושקופה עם תמצית צמחים לא מזוהים. "זה תה פלאי נגד כישלונות, אתה שם שתי כפיות ממנו במים חמים, ואתה לא נכשל אף פעם!" הסביר. עיניו של ארי ניצתו בתקווה. לפתע החלום להיות רופא כבר לא נראה כל כך רחוק בעיניו, הוא ישתה מתה הפלאים של סבא ויצליח לעבור את כל המבחנים בציונים טובים. "יש רק בעיה קטנה וזניחה..." הוסיף סבא בקול נמוך. "רק מי שלא נכשל אף פעם יכול להכין את תה הפלאים, כדי שהתכונות הסגוליות של התה ישפיעו על השותה..." "אכן זאת בעיה", הסכים ארי. "אבל אולי אתה סבא תוכל להכין את התה הפלאי. הצלחת מאוד בעבודתך, בחיים, בכול!" הוא ביקש. אך סבא בתגובה הניד את ראשו לשלילה. "נכון, אבל היו לי כישלונות, כמו לקוחות מאוכזבים או ימים שבהם לא הצלחתי למכור כלום, תחפש מישהו אחר..."

עוד באותו היום פנה ארי לכל האנשים המוכשרים שהכיר: אביו, אימו, חבריו שקיבלו ציונים טובים במבחנים, שכן שעובד במשרד מצליח וחבר ילדות שקיבל תפקיד בכיר, אך כולם הגיבו להצעה שלו בשלילה. הם לא יכולים להכין עבורו את משקה הפלאים, וגם הם ישמחו לקבל ממנו. כל אחד מהם סיפר לארי על הכישלונות שלו, שמונעים ממנו להכין את התה הפלאי. אבא לא התקבל לעבודה שרצה מאוד, אמא לא הצליחה ללמוד תפירה, השכן שעובד במשרד מצליח נכשל כמה פעמים ולכן לא קיבל קידום, וחבר הילדות סיפר שהוא לא התקבל לאוניברסיטה מסוימת שרצה.

מאוכזב ומדוכדך חזר ארי לסבא, להחזיר לו את התה המופלא, התקווה האחרונה שלו להצלחה בלימודי הרפואה. "לא מצאתי מישהו שיכין לי את התה..." הוא סיפר לסבא. "אפילו לא בן אדם אחד שלא נכשל אף פעם!"

"ואתה עדיין חושב לעזוב את לימודי הרפואה?" שאל סבא. ארי קימט את מצחו בחוסר הבנה. "אם אין לי תה פלאים שיעזור לי לא להיכשל, אני בוודאי עוזב את לימודי הרפואה!" אמר.

סבא חייך, אבל הקמטים בפניו סיפרו על חכמת חיים מיוחדת. "זה תה צמחים רגיל. הפלא היחיד שהוא עושה, הוא העלאת התובנה שבסוף כולם נכשלים, אבל מתגברים וממשיכים הלאה..."

*

אנחנו בטעות חושבים שהכשלונות שאנחנו חווים בחיים הם מיותרים וחסרי משמעות, והיה אולי עדיף בלעדיהם. אבל האמת היא שהכשלון הוא חלק בלתי נפרד מההצלחה, הוא זה שמחדד אותנו, מדייק אותנו, ועוזר לנו למצוא את המסלול הנכון אל סולם ההצלחה, ושלבי הסולם הם הכשלונות שלנו.

ביום כיפור אנחנו באים אל הקב"ה עם כל הכשלונות שלנו, ומבקשים להפוך את כולם למסלול שלנו להצלחה, לחיבור מחודש אל הקב"ה, והפעם מתוך הכרה והבנה אמיתית. ובזכות ההבנה הזו והתשובה מאהבה, הזדונות נהפכות לזכויות, כל הכשלונות הופכים לחלק בלתי נפרד מההצלחה.

סיפור להצגה:

הבאר של מוישלה

בכפר קטן ומשולג, בתוך בית עץ עם גג אדם וחלונות קטנים, גר מוישלה עם אבא שלו. הם נהלו פנדק דרכים - מקום שאנשים שנוסעים בדרךכים יכולים לעצר בו, לאכל ארוחה חמה ולישון.

בחצר של הפנדק היתה באר מים ישנה. אבא של מוישלה תמיד אמר: "המים בבאר שלנו לא טעימים בכלל! הם רק לשטיפה ולהשקית הפרות." יום אחד בחרף, כשמוישראל היה רק בן חמש, הסתפל מהחלון וראה איש צעיר ורזה מאוד יורד בעצב במדרגות הפנדק. "הי! לאן אתה הולך?" קרא מוישלה בקול קטן.

האיש הסתובב בהפתעה. "אף אחד לא שם לב אלי בפנים," אמר, "אז אני הולך."

"אבל אתה נראה רעב מאוד! וצמא מאוד! וגם עיף מאוד!" אמר מוישלה. "חכה רגע! אם אבא שלי ידע שעזבת את הפנדק בלי לאכל, הוא יהיה מממש עצוב!"

מוישראל רץ לאבא שלו וקרא: "אבא! יש איש רעב בחוץ! הוא כמעט הלה!"

אבא של מוישלה, שהיה איש טוב לב, רץ החוצה והזמין את האורח בחזרה פנימה. "בוא, בוא! אני מכין לך ארוחה חמה!"

האיש אכל את הארוחה בשמחה גדולה, ואז אמר: "אני צמא מאוד, אפשר מים?"

"בטח," אמר אבא של מוישלה, ואמר לו להביא מים טובים מהבאר המרפזית בכפר.

"למה לא להביא מים מהבאר שלכם?" שאל האיש.

"איה אתה בכלל יודע שיש לנו באר? יש בבאר שלנו בעיה! המים שם לא טעימים! אנחנו נותנים רק לבהמות לשתות מהם" הסביר אבא של מוישלה.

"אבל אני כל כך צמא," אמר האיש, "אני אשמח לשתות גם מהמים האלה."

אבא של מוישלה הביא לו כוס מים מהבאר שבחצר. האיש לגם מהמים, ועיניו נפתחו לרוחה.

"ואו!" קרא, "אלה המים הכי טעימים ששתיתי מימי! הם מתוקים כמו דבש!"

אבא של מוישלה צחק. "אתה בטח מתלוצץ. המים האלה לא טעימים בכלל."

"תטעם בעצמך," הציע האיש והושיט לו את הכוס.

אבא של מוישלה לקח לגימה קטנה... ופניו התמלאו בהפתעה גדולה! "מה קרה למים שלנו?" שאל בפליאה, "הם באמת נהיו מתוקים ומרעננים!"

"זה לא יכול להיות!" אמר מוישלה, "אתמול טעמתי מהם טפה, והשעם שלהם היה נורא!"

גם מוישלה טעם מהמים, "זה לא יאמן! המים הפכו למים מגן עדן!"

האיש חיה, הודה להם על הארוח הנדיב ונעלם בשלג.

שנים רבות עברו. מוישלה גדל והפך לאיש, ואביו נפטר בשיבה טובה. מוישלה המשיך לנהל את הפנדק, והבאר המיוחדת המשיכה לתת מים טעימים וזכים.

אבל חרף אחד היה קשה במיוחד. השלג כסה את כל הדרך, ואף אורח לא הגיע לפנדק שבועות רבים. מוישלה נהיה עצוב ומדאג - איה ישלם לפריץ (בעל האדמות) את דמי השכירות?

"אולי הצדיק הקדוש, רבי צבי-אלימלך מדינוב, יוכל לעזור לי," חשב מוישלה.

הוא לבש את המעיל החם ביותר שלו, נעל מגפים גבוהים, וצעד בשלג העמק אל העיר דינוב. כשהגיע, בגדיו היו מכסים בשלג ובבץ.

"רבי," אמר מוישלה בקול עצוב, "אני מנהל פנדק דרכים, אבל עכשו הוא ריק. אין לי כסף לשלם לפריץ."

הצדיק הסתפל על מוישלה בעינים חכמות ושאל: "האם אתה גר בכפר ההוא, בבית עץ עם גג רעפים וחלונות קטנים?"

"כן!" ענה מוישלה בהפתעה, "איה הרבי יודע?"

"והאם הבאר בחצר שלך עדין נותנת מים טעימים וזכים?" המשיך הצדיק לשאל.

"כן, כן!" קרא מוישלה בתדהמה, "אבל איה...?"

הצדיק חיה חיה רחב. עיניו נצצו כמו בוכבים. "אתה היית הילד הקטן, נכון?" אמר.

"איזה ילד?" שאל מוישלה, מבלבל.

"הילד שקרא לאיש הרעב לחזור לפנדק," אמר הצדיק.

פתאום, הבנה הציפה את פניו של מוישלה. "אתה...? אתה היית האיש ההוא?" קרא בהתרגשות.

"כן," חיה הצדיק, "אני הייתי האיש הרעב. ואתה, בלב הטוב שלך, גרמת לאביר להזמין אותי פנימה."

"וה... והמים?" שאל מוישלה.

"ה' רצה לשמח אתכם במים טעימים, שלא תצטרו לצעד הרחק, אחרי שהקשבתם לצער שלי ודאגת לי לארוחה טעימה ומזינה."

הצדיק ברח את מוישלה: "חזר לביתך בשמחה. הפנדק שלך יתמלא שוב באורחים, ויהיה לך כל טוב!"

וכך היה! כשמוישראל חזר לפנדק, חכו לו שם כבר שלושה אורחים! ועוד באו אחרים, וביום שלאחר מכן, ובשבוע שאחריו, ולמוישראל, היתה ברכה גדולה.

נקודות לדבר היום בערב:

1. לוז: יכול להשתנות

15:50-מנחה

16:20-מפקד

16:25-פעולות

17:40-משחק סניפי

18:10-הצגה

18:30-סדש סניפי

18:50-שירי נשמה

19:05-ערבית+הבדלה

2. להיות איתנו להרים אווריה

3. לעזור איפה שצריך

4. ניקיון כל הכבוד למי שעזר... יהיה השתבצות.... שבט נחלה יעזור גם...

5. סיור סליחות (תרשמו, וגם תשכנעו את חברים שלכם)

השבת הזאת נקראת שבת שובה.

**השבת הזאת נקראת ככה כי בתחילת ההפטרה הקב"ה קורא לעם ישראל "שובה ישראל עד ה' אלוקיך"
קורא לנו לחזור בתשובה.**

**יש סיפור אל אבא שהבן שלו התרחק ממנו מאוד. יום אחד הבן החליט שהוא רוצה לחזור לאבא שלו. אבל הדרך הייתה
ארוכה וקשה ולכן האבא מציע לבן שהוא יבוא חצי דרך והבן יעשה חצי דרך.
ככה גם הקב"ה בשבת הזאת קורא לנו לחזור בתשובה. "שובה אלי ואשובה אליכם"
לפעמים זה קשה לחזור בתשובה. קשה להפסיק לעשות עברות. קשה להיות צדיק.
אבל זה לא אומר שאנחנו צריכים לוותר. אנחנו צריכים לעשות את ההשתדלות שלנו והקב"ה בעז"ה יעזור לנו להתקרב
ולחזור בתשובה.**

**השבת זה זמן טוב בשביל כל אחד מאיתנו איפה הוא יכול להשתפר. במה הוא יכול להתחזק לעשות השתדלות ובעז"ה
הקב"ה יעזור לו.**

וככה נגיע מוכנים ליוה"כ עם לב נקי, ולהיות מוכנים להתחלה חדש

שנזכה בעז"ה שכולנו נחזור בתשובה שלמה ואמיתית, ושיהיה לכולם גמר חתימה טובה